

dagen at stille dem anderledes. De ville jo ogsaa i Embeder af denne Art kunne erhverve den fornødne Dygtighed til at gaae over i Privatfaget og blive dygtige Handøhgartnere, og der er i de senere Aar allerede sket store Fremfærd i denne Retning. Det er netop det, som Staten maa ønske, at beholde dygtige Mænd i en yngre Alder, som senere kunne gaae over til Udviklingen af deres egentlige Haandtering og blive selvstændige Mænd. Jeg er overbevist om, at denne Måde at behandle Sagen paa, som fremgaaer af den af mig foreslaede Paragraph, vil i saa Aar vise sig at passe bedre til Gartneriets Stilling her i Landet, end baade den, som er foreslaet af Udvalget, og den, som foreslaes i Regjeringens oprindelige Forslag.

Klausen: Det er blot en eneste kort Bemærkning, jeg maa tillade mig til den ærede Rigsdagsmands Foredrag. Han sammensatte til Slutning sine Forslag i de Ord, at han vilde stræbe at forhindre, at man skulde „stabe en heel ny Stand“. Men for det Første er der her ikke Tale om at skabe, men kun om at lade det forblive ved det før Bestaaende, og for det Andet er der heller ikke Tale om en ny Stand, men der er kun Tale om tre Individuer, som skulle være at ansætte af Regjeringen. (Hør!)

Jesperen: Ja, der er Tale om 3 Embedsmænd, som jeg og den anden Medforslagsstiller troe at være overflødige. Vi troe, at Staten kan godt faae de Forretninger udførte ved dygtige Folk paa en høist tilfredsstillende Måde, uden at behøve at skabe Embedsmænd, Embedsgæger og Embedspensjoner; thi alt Dette følger efter, — vi kjende jo den hele Række fra saamange tidligere Exempler. Jeg vilde ønske, at dette Forslag maatte blive antaget, og jeg skulde da finde mig i at stemme for Loven; thi jeg er overbevist om, at saasnart man stryger de kongelige Embedsmænd, saa har man rykket Sagen saaledes i sin indreste Rod, at Mange af dem, der nu kæmpe for den, vilde see paa den med ligegyldige Øine. Jeg troer, at den hele Sag er kommen af, at der er Folk, som fra Begyndelsen af have havt Lyst til at være Embedsmænd, og ikke have havt anden Examen, hvorved de

kunne bane sig Veien. Derfor ere disse Gartnerposter blevne lavede, og derfor ere disse Gaver blevne oprettede, i Spidsen for hvilke der nødvendigt maatte staae kongelige Embedsmænd.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand feiler (Ja!). Der var, som bekendt, her i Landet tidligere en betydelig Mængde kongelige Gaver, flere end nu, ved hvilke der vare ansatte kongelige Embedsmænd. Efter at Forholdene have forandret sig, har Regjeringens Standpunkt været det, at sikke en vis for Smagen og i en vis Henseende ogsaa for Productionen ønskelig Virksomhed i denne Retning, ved at bruge de tilbudte Midler til at skaffe Gartneriet en større Udvikling i nogle faa kongelige Gaver. Det er det, man har ønsket at bibeholde ved Hjælp af det indskrænkede Antal af tre Embedsmænd, og dette er nu af Udvalget endog nedsat til to; det forekommer mig fremdeles, at, hvis det er rigtigt, at Sikkerhed for Livsstillingen kalder de mere begavede Individuer til at søge en saadan Stilling, saa er det kun yderst lidet, der fordrer i denne Retning.

Jeg skal endnu kun gjøre et Par Bemærkninger, ikke just imod, men blot i Anledning af Udvalgets Forslag. Udvalget har nedsat den ene Gage — og jeg skal ikke erklære mig derimod — fra 1200 til 1000 Rbd., men jeg skal bemærke, at dets Motivering deraf er feilagtig; thi det har overseet, at Skovriderne have Embedsforer og Procenter; den ringest Lønnede har 1000 Rbd. i samlet Indtægt; de bedre Lønnede 1600 à 1800 Rbd. Men iøvrigt skal jeg, som sagt, ikke lægge Vægt her paa, og ikke erklære mig imod Gagens Nedsættelse. Det hele Forslag, der foreligger i denne Lov, gaaer ud fra en meget indskrænket Maalestof, og jeg vil indrømme, at Gagens Ansættelse til 1000 Rbd. kan være passende.

Hvad der er yttret i Anledning af Frugttræstolen, skal jeg ikke erklære mig imod; men jeg skal tværtimod tiltræde Udvalgets Forslag, som jo netop gaaer ud paa, at forbeholde en fremtidig Afhandølse af denne Gaves Brug. Jeg skal ikke nægte — og det er netop idag aldeles leilighedsvis blevet omtalt i Ministeriet — at jeg anseer det for en Feil, at man